

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 marca 2026 r., bez udziału stron
w sprawie **D. G.**

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy D. G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2025 r., sygn. akt II AKa 223/25, którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt V K 154/24, w ten sposób, że zmieniono opis oraz kwalifikację prawną niektórych czynów przypisanych skazanemu oraz orzeczono ponownie karę łączną. W pozostałej części Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji obrońca podniósł zarzuty naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz sformułował wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia, wobec tego skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 9 § 1 k.k.w. wykonanie prawomocnych orzeczeń następuje bezzwłoczne, natomiast zastosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k., powinno być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki.

Skarżący wprawdzie podniósł w kasacji zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowiący bezzwzględną przyczynę odwoławczą, poprzez nienależytą obsadę Sądu I instancji wskutek zasiadania w jego składzie sędziego powołanego w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., jednakże ta okoliczność nie może przesądzać o zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania kary. Zauważyć należy, że nawet w sytuacji uwzględnienia kasacji i uchylenia zaskarżonego orzeczenia, Sąd Najwyższy zgodnie z art. 538 § 2 k.p.k. powinien rozważyć zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec skazanego, któremu wymierzono karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, jak wynika z informacji znajdujących się w aktach sprawy, kara łączna została wprowadzona do wykonania 21 września 2024 r., a jej koniec przypada na 13 marca 2031 r.

Nie przesądzając, zatem ostatecznego rozstrzygnięcia, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]

